

Tres anys després

«Hi ha informació secreta que no sempre ha de ser pública però sí que ha de ser transparent per als representants públics»

Aquesta setmana es complien tres anys dels atemptats a Barcelona i Cambrils de 2017. Uns atemptats diferents, pel context i el moment, que encara provoquen dubtes en moltes persones. Quin era el nivell d'organització real dels terroristes? Quin el nivell de comunicació entre els organismes d'intel·ligència i els Mossos d'Esquadra? Per què l'Imam de Ripoll - Es Satty - apareixia com a contacte del Centre Nacional d'Intel·ligència espanyol però no van detectar la tasca de radicalització que estava duent a terme? Per què uns joves que majoritàriament havien crescut a Ripoll s'havien radicalitzat així?

D'entrada cal dir que, igual que apuntàvem fa tres anys, la seguretat 100% no existeix i tampoc és possible preveure i evitar tots els atemptats o atacs, arreu. Les tendències humanes fluctuen i, si hi pensem, en el darrer any (ja abans de l'aparició del coronavirus a escala mundial) el nombre d'atacs de caràcter terrorista en zones de no-conflicte ha baixat moltíssim: durant el 2019, es van produir quatre atemptats categoritzats com a terroristes en territori europeu, dos gihadistes i dos d'ultradreta.

Aquesta baixada no té una única causa, és clar. A la millora i intensificació dels recursos policials se li suma sovint un canvi en les tendències geopolítiques i el suport que poden rebre grups determinats en funció de la seva ideologia. Ara mateix, hi ha més motius d'amenaça entre grups d'ultradreta que entre grups gihadistes, a Europa.

Tornant a les preguntes inicials, doncs, partim de la base que és impossible preveure 100% que uns joves es puguin radicalitzar. Se'n detecten molts, cada mes, a tot l'estat. Aquests no surten a les notícies, però se'n fa seguiment policial, judicial i psicosocial. Aquells individus que escapen de l'anàlisi i detecció de les forces de seguretat i es radicalitzen en l'ombra, continuen tenint vies per obtenir recursos i dur a terme atemptats. De nou, és impossible preveure totes les possibilitats. Podríem prohibir els ganivets i llavors utilitzarien culleres.

El que sí que podem fer és dificultar l'accés a aquells productes que, no sent de primera necessitat, puguin ser utilitzats en grans quantitats. Si les distribuïdores de gas natural duen un registre d'aquells domicilis on en compren sense tornar ampolles buides, reduïm la possibilitat d'emmagatzemar-ne.

També podem exigir la millor coordinació entre els diferents cossos policials i que es comparteixi informació d'intel·ligència tal com es va acordar a nivell europeu. Sense excuses de color polític, la seguretat pública no pot ser una carta de joc. També l'Estat hauria de voler aclarir la implicació d'Es Satty en una comissió de secrets amb diputats catalans.

Hi ha informació secreta que no sempre ha de ser pública però sí que ha de ser transparent per als representants públics. Aquests es comprometen així a no fer-la servir amb interès polític ni a compartir-la però fan de mecanisme de rendició de comptes. És un instrument saludable i necessari que alhora impedeix que cap espai polític utilitzi el dolor de les víctimes o els possibles errors per la demagogia. No és ètic ni democràtic.

